

ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ J. GIRARDIN ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια ἔδε σελίδα 145]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΠΡΩΤΟΝ ΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙ-
ΦΟΡΑΣ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ—Η ΜΑΧΗ—ΑΡΧΗ
ΤΗΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΩΣ

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν κατάταξιν τοῦ Γιαν-
νάκη, ἀψηλός τις στρατιώτης με ἀσχημον ἐξωτε-
ρικόν, ἀλλοίθωρος, με μύτην γρυπὴν, τὸν ἐπήρε
κατὰ μέρος καὶ τῷ εἶπεν :

- « Ἐθελοντά, πῶς ὀνομάζεσαι ;
- Ἰωάννης Βύλαμπιδης.
- Καλὰ. Ἐγὼ ὀνομάζομαι Γερακίδς.
- Χαίρω.

— Αἶ, γιὰ νὰ σε
ᾤω' τὸν ἔχεις ; τὸν
ἔχεις ;

— Ποῦν ;
— Κάνεις πῶς
δὲν τα καταλαβαί-
νεις τώρα. Αὐτόν,
καλέ ! »

Καὶ ὁ στρατιώ-
της ἔκαμεν ὡς νὰ
μετρᾷ χρήματα διὰ
τῆς δεξιᾶς χειρὸς
ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς
παλάμης. Ὁ Γιαν-
νάκης ἐμειδίασε καὶ
ἀπεκρίθη ὅτι ἀπὸ
χρήματα, δόξα σοὶ
ὁ Θεός, δὲν ἐστε-
ρεῖτο.

« Ἄ, τότε εἶσαι
πολὺ καλός ! » ὑπέλαβεν ὁ Γερακίδς με μειδί-
αμα ἀναβιδάζων ὅπως μυστακὰς τοῦ ἔως τὸ ἦμισυ
τῶν παρειῶν. « Μ' ἀρέσεις καὶ θὰ σε κάνω φίλο,
τάκους ; Ἐμοῦ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ φίλος σου Γερακίδς
καὶ κανένας ἄλλος. Ἄ, ναι ἀγαπητέ μου, νὰ εἶσαι
προσεκτικὸς εἰς τὰς σχέσεις σου ἐδῶ... Καθὼς ξέρεις,
ᾧ τὸ στρατὸ ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ κακὰ ὑποκείμενα...
— Σ' εὐχαριστῶ καὶ θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴ
συμβουλή σου... »

— Περιμένε με ὑστερ' ἀπὸ τὰ γυμνάσια. Θέλω
νὰ πάμε περίπατο μαζί.

— Ἡ πρότασις αὐτῆ πολὺ ὀλίγον ὑψηλίστησε
τὸν Γιαννάκη, ὁ ὅποιος θὰ ἐπροτίμα πολὺ καλλί-
τερα νὰ περιπατήσῃ μόνος, παρὰ με σύντροφον τό-
σον ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ. Ἄλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ἔπρεπε

νὰ φαῖν καλὸς συνάδελφος καὶ ὅτι ὁ ἀλλοίθωρος
ἐκείνος στρατιώτης ἤμποροῦσε νὰ εἶνε ἀγαθὸς ἄν-
θρωπος, κατέστειλε τὴν ἀποστροφὴν του καὶ ἐδέχθη.

Ὁ Γερακίδς τὸν ᾤδηγησε κατευθεῖαν εἰς ἓν
καπηλεῖον.

« Ἄ, με συγχωρεῖς, εἶπεν ὁ Γιαννάκης σταματή-
σας παρὰ τὴν θύραν. Ἐγὼ δὲν πίνω κρασί ποτέ μου.

— Δὲν πίνεις κρασί ; Καὶ πῶς γίνεται στρατιώ-
της καὶ νὰ μὴ πίνῃ κρασί ;

— Καὶ ὅμως ! » ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης, ὁ ὅποιος
ἔμεινε σταθερὸς καὶ ἀμετάπειστος εἰς ἔλους τοὺς

συλλογισμοὺς, καὶ
τὰς παρακλήσεις
τοῦ συντρόφου του.
Ἐπὶ τέλος, διὰ νὰ
τον ἱκανοποιήσῃ διὰ
τὴν ἀκουσίαν προσ-
βολὴν, τὴν ὁποίαν
τῷ ἔκαμε, τῷ ἔθη-
κεν εἰς τὴν χεῖρα
ἓν χρυσοῦν δεκά-
φραγκον, τὸν ἄφησε
νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ
καπηλεῖον καὶ ἐξη-
κολούθησε μόνος τὸν
περίπατόν του. Τὸ
ἔσπερας περὶ τὴν ᾠ-
ραν τοῦ ἀνακλητη-
ρίου, ὁ Γιαννάκης
ἐπαθήρηχε το ἡσύχως
εἰς τὸν στρατῶνα,
ὅταν ἀπὸ τὴν γαι-

« Ὁ ΥΠΟΔΟΧΑΘΟΣ ΕΥΛΑΜΠΙΑΝΗΣ ΕΒΑΔΙΣΤΕ ΠΑΗΣΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΡΩΣΟΥ ΔΙΧΜΑΑΡΤΟΥ » (Σελ. 164)

νίαν ἐνδὲς δρομίσκου τὸν ἔκραξε φωνῇ ὑποτρέμουσα:
« Μοῦρχεται ζάλη... Ἐλα ἐδῶ, καίρι μου, νὰ
ζῆς, νὰ μου δώσης τὸ χέρι. »

Ἦτο ὁ Γερακίδς μεθυσιμένος. Τὸν ἤκουσεν ὁ
Γιαννάκης καὶ ἀντιπαρήλαε μετ' ἀποστροφῆς. Ἄλλὰ
μία σήμερις τὸν ἔκαμεν εὐθύς νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὁ ἄν-
θρωπος ἐκεῖνος ἐφαίνετο ἀνίκανος νὰ ὑπάγῃ μόνος
τοῦ εἰς τὸν στρατῶνα, καὶ τίς οἶδε τί ἤμποροῦσε
νὰ τοῦ συμβῆ, ἂν ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ κατὰ γῆς... Ἐπέ-
στρεψε λοιπόν καὶ τὸν παρέλαβε μαζί του.

Τὴν ἐκοιμῆθη, χωρὶς νὰ φαίνεται διόλου ἐνθυ-
μοῦμενος τί συνέβη τὴν προτεραίαν, ὁ μεθύσιος παρα-
φύλαξε τὸν Γιαννάκη εἰς τὴν θύραν τοῦ στρατῶνος.

« Ἐρχεσαι ; » τῷ εἶπε.

« Ὅχι ! — Γιατί ; — Ἔτσι.

«Και τότε είχα εγώ;» είπεν ο Γιαννάκης θλί-
δων την χείρά του.

Πάραυτα ήσθάνθη φρικίασιν. Ο ένθουσιασμός
του κατηνύσθη επί τη θεά του αίματος, δι' ου αί
χειρές του ήσαν βεβαμμέναι. Έστρεψε τούς όφθαλ-
μούς προς τούς νεκρούς, οι όποιοι γύρω του εκάλυ-
πτον την αιματόδρεκτον γην και ήσθάνθη απέχθειαν
δι' ό,τι έπραξε... Καί όμως, είπε καθ' έαυτόν,
τό καθήκον αυτό μου επέβαλλεν... Ά, τί σκλη-
ρόν πράγμα είναι ο πόλεμος!

Έν τώ μεταξύ κατέφθασεν ο συνταγματάρχης, ο
όποιος έδράδυνε, φονευθέντος καθ' όδόν του ήππου του.

«Ποίος μπήκα πρώτος ες τό χωρίο;» ήρώτησε
βλέπων περι αυτόν.

«Ο δεκανεύς Εύλαμπίδης!» έφώνησαν όλοι οι
στρατιώται.

«Όχι μόνος!»
είπεν ο Γιαννάκης
«μπήκα μαζί με
τόν Γερακιόν.

—Καθόλου! ύπ-
έλαθεν ο τελευταίος
ούτος ζωηρός. «Αύ-
τός πρώτος έπέρασε
τό χαντάκι. Από-
δειξίς ότι μευ έδωκε
χερί για να καταιϊώ.

—Πολύ καλά!»
είπεν ο συνταγμα-
τάρχης. «Δεκανεύ
Εύλαμπίδη! ά π ο
σήμερον είσαι λο-
χίας και θα ζητήσω
διά σε τον Σταυρόν
της Λεγεώνας της
Τιμής. Ο Γερα-
κιός θα πάρη τό στρατιωτικόν άρισταίον.»

Αί είδήσεις της μάχης της Καλμιέρης και των
άνδραγαθημάτων φθάσαι έγκαιρώς εις τό Σατιγιόν
έπληρώσαν χαράς την καρδίαν των συγγενών του,
προπάντων της κυρίας Εύλαμπίδου και του μάρ-
μα Γιάννη.

«Τά, τά, τά, τά» έκαμεν ο γηραιός άπόμαχος,
όταν τω άνέγνωσαν την έπιστολήν του άνεψιού του.

«Πολύ μετριόφρων είναι ο μικρός μας, αλλά
φαίνεται ότι έπολέμησε σαν λεοντάρι. Ναί, σαν
λεοντάρι, ξέρω τί λέω γιά!»

Ο πόλεμος έν τούτοις έξηκολούθει και ο λο-
χίας Εύλαμπίδης έλάμβανεν ένεργόν μέρος εις
αυτόν. Ηρξάτο ήδη υπό του στρατού του Λεϊγ-
ρος ή περιφημος εκείνη ύποχώρησις, καθ' ήν συνή-
φθησαν μάχαι ένδοξοι και άλησιμόνητοι εις τό μέλ-
λον, μελόντι δέν τας επέστειphen ή νίκη. Παρα-

δειγματική δέ κατ' αυτές ήτο πάντοτε ή διαγωγή
του Γιαννάκη. Δέν έπολέμει μόνον μετά θάρρους,
άλλ' ένεψύχου και ένεθάρρυνε διά των λόγων και
διά των έργων τούς ύπ' αυτόν. Πόσους στρατιώτας
ή πειστική του εύγλωττία έσωσεν εκ της άπελπι-
σίας και τούς έκαμε ναποθανώσιον ένδόξως επί τού
πεδίου της μάχης ή να έπιστρέψωσι σίφαι εις τας
έστίας των, άντι να άποθάνουν οίκτροι και έξη-
τλημένοι εις την τάφρον όπου εκ του κόπου και της
άπελπισίας είχαν καταπέση, με την άπόφασιν να
μη έγερθού!

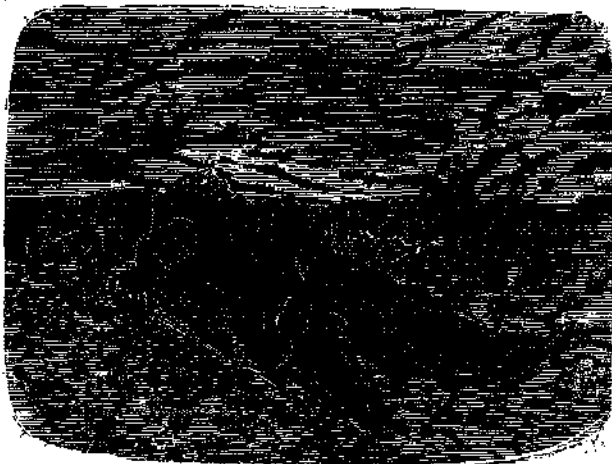
Ταχέως, ως εκ της μεγάλης έλλείψεως άξιω-
ματικών και ως εκ της μεγάλης του άνδρείας και
ικανότητος, ο Γιαννάκης προήχθη εις άνθυπολοχαγόν.

«Είνε αληθής άξιωματικός—έγραφε περι αυτού
εις μίαν των έπι-
στολών του ο Γεώρ-
γος Θωμάς — Νο-
μίζει κανείς ότι εις
την ζωήν του δέν έ-
καμεν άλλη δου-
λειά, παρά να δη-
γή ανθρώπους εις
τόν πόλεμον. Ο συν-
ταγματάρχης μας
λέγει ότι είναι κρι-
μα μεγάλο που δέν
θα μείνη για πάντα
στρατιωτικός. Προ-
χθές έπρεπε να τον
ιδήτε τον άνθυπολο-
χαγόν Εύλαμπίδην
με πόσην σοδαρότη-
τα έβάδιζε πλησίον
ένός Πρώσσου άξιω-
ματικού, τον όποιον
συνέλαβεν αιχμάλωτον αυτός ο ίδιος. Τό περιστα-
τικόν έκαμε τόσην έντύπωσιν, ώστε, καθώς λέγουν,
πρόκειται τώρα να προβιασθή ο Γιαννάκης εις
ύπολοχαγόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΥΛΑΜΠΙΔΟΥ. —
ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΤΙΓΙΟΝ. — Ο ΣΙΡΜΕΡ. —
ΑΥΣΤΥΧΗΣ ΜΗΤΗΡ!

Ο άθλος, τόν όποιον ο υιός του κύρ Θωμά υπη-
νίσσето εις την τελευταίαν έπιστολήν, ήτο πράγ-
ματι σημαντικός. Ο συλληφθείς αιχμάλωτος ήτο
στρατηγός Πρώσος, καταλύσας με τό έπιτελείον
του εις μίαν έπαυλιν, της όποιας άπεδίωξε τούς
κατοίκους όχι μακράν του μέρους όπου έστρατοπέ-
δευε τό σύνταγμα του Σατιγιόν, και την όποιαν ο
άνθυπολοχαγός Εύλαμπίδης, με όλίγα παλλικικά-
ρια κατώρθωσε να πλησιάση άπαράτηρητος, τή βοη-

« Η ΓΗ ΚΑΤΕΠΙΝΕ ΒΡΑΔΕΩΣ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ
ΠΑΝΓΗΣ ΤΟΥ » (Σελ. 165)

θεία της πυκνής ομίχλης της ημέρας εκείνης. Η
τόλμη, ή έπιδεξιότης ή έτοιμότης και ή άνδρεία,
την όποιαν έδειξεν έπιπεσόν αίφνης εις τό κτήμα,
σιμώσας και δέσας τούς σκοπούς, άφοπλίσας τούς
άλλους και συλλαβόν άνύκοπτον τόν στρατηγόν,
προξένησαν τόσην έντύπωσιν και εις τόν συνταγ-
ματάρχην και εις όλον τό σύνταγμα, ώστε έδέησεν
αυτοστιγμεί να προβιασθή εις ύπολοχαγόν προς
γενικήν ικανοποίησιν ο άνθυπολοχαγός Εύλαμπίδης.

«Έάν ή δουλειά έξακολούθησθ έτσι — έγραφε
τότε πλήρης χαράς προς την μητέρα του — μίαν από
αυτάς τας ημέρας θα έξυπνήσω συνταγματάρχης,
χωρίς κ'εγώ να ξεύρω πώς, και θα εύρεθώ εις τόση
καλόν δρόμον, ώστε βέβαια και άφ' ου τελειώση
ο πόλεμος δέν θα έγκαταλείψω τό «στρατιωτικόν.»

«Ητο αυτή ή τελευταία έπιστολή, την όποιαν ο

Γιαννάκης έ-
γραφε προς
την μητέρα
του. Ο στρα-
τός του Λεϊ-
γρος έξηκο-
λούθει να μά-
χεται ύποχω-
ρών. Παγετώ-
δη τινά έσπέ-
ραν του χει-
μώνος τό σύν-
ταγμα το ο υ
Σατιγιόν έ-
στρατοπέδευσε
πéριξ έπαυλε-
ώς τινος έν
μέση πεδιάδι.
Περιέμενον να
παρέλθη ή νύξ έν τή
ατρατοπέδευσει
εκεινή, όταν αί-
φνης ο συνταγματάρχης
ο όποιός πρό
όλίγου είχε
λάβη διαταγάς,
συνήθροισε περι
εαυτόν τούς άξιω-
ματικούς και τοις
είπε :

«Κύριοι, χάριν σκοπού, ο όποιός είναι άγνωστος
και εις έμέ άκόμη, είναι άνάγκη να μείνη εις την
θέσιν αυτήν έν άπόσπασμα, και ναναχαιτίση τόν
ένθρον, έστω και άν πρόκηται να φονευθώσιν όλοι οι
άνδρες, μέχρις ένός. Στρατιώτας άφωσιωμένους θα
είρωμεν. Ποίος όμως από σας θα τεθή επί κεφαλής
των και θα προσφέρη την ζωήν του εις την πατρίδα;»

Εις τούς λόγους τούτους ο Γιαννάκης άνεστριχία-
σεν όλος, από κεφαλής μέχρι ποδών, γεμάτος από
την χαράν εκείνην την ένθουσιώδη, ή όποία γεννά
τούς ήρωας. Έπροχώρησε δύο βήματα και με φω-
νήν σταθεράν είπεν: «Εγώ, συνταγματάρχη μου!»

Ο συνταγματάρχης, ο όποιός τον ήγάπα, τόν
παρετήρησεν επί στιγμήν σκεπτικός. Κατόπιν, έξ-

άγων τό πληλήκίον του, «Υπολοχαγέ Εύλαμπίδη»
τώ είπε «έλάτε να λάβετε οδηγίαν.»

Έκ των άνδρών, οι όποιοι προσφέρθησαν, ο Γιαν-
νάκης εξέλεξε τούς ιδικούς του, τό έν τρίτον των
όποιων ήσαν από τό Σατιγιόν. Τό έπίλοιπον του
συντάγματος άνεχώρησε προς άγνωστον διεύθυνσιν.
Κατά την στιγμήν της άναχωρήσεως ο συνταγμα-
τάρχης ένηγκαλίσθη τόν Γιαννάκην ένώπιον όλων
του των συναδέλφων.

Μετά δίωρον προσδοκίαν, τό άπόσπασμα προσ-
εβλήθη. Η συμπλοκή διήρκεσε μέχρι της τρίτης
πρωϊνης ώρας. Μέρος των άνδρών έμεινεν εκεί επί
τόπου. Οι έπίζησαντες διασκορπίσθησαν ανά την πε-
διάδα, αλλά συνελήφθησαν αιχμάλωτοι υπό των έχ-
θρικών προσκόπων. Τό θνερον της κυρίας Εύλαμπί-
δου έπηλήθευσεν. Ο Γιαννάκης, με τό στήθος διατρυ-
πημένον υπό
σφαίρας, κατέ-
κειτο παρά τό
χειλος τάφρου,
έχων έστραμ-
μένον τό ώ-
χρόν αυτό ο
πρόσωπον προς
τούς άστéρας.

« ΠΑΙΔΙΟΝ ΕΠΙΒΑΙΝΟΝ ΙΠΠΟΥ ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ » (Σελ. 166)

Και ή γη κα-
τέπιπε βραδέ-
ως τό αίμα της
πληγής του.

Την ίδιαν
αυτήν ήμέραν
οι Γερμανοί
είσήρχοντο νι-
κηται εις τό Σατιγιόν. Από πολλών ήδη ήμερών
ανεμένοντο, και οι άστοι πεφοβισμένοι εκ των διη-
γήσεων των χωρικών, οι όποιοι παρίστων τούς
Πρώσσους ως άγρίους πορθητάς, έγκατέλειπον την
πόλιν πολυπληθείς. Έναντίον της άνανδρίας ταύ-
της διεμαρτυρήθη έντόνως ή κυρία Εύλαμπίδου και
διεκήρυξεν ότι και τελευταία άν έπρόκειτο να μεί-
νη, δέν θα έφευγεν από τό Σατιγιόν. Πολλάς κυ-
ρίας ένεψύχωσε τό παράδειγμα της και κατήνασε
τό έξηρηθισμένον πλθθος. «Ηρχισαν ήδη ν'άπειλούν
και να ύβρίζουν τούς έγκαταλείποντας την πόλιν.

Η έθνοφυλακή ήτο εις τας όπλα, όχι βεβαίως
διά να ύπερασπίση την πόλιν, — πόλιν άνευ τειχών
— αλλά διά να την προστατεύση κατά της μανίας
των έπιδρομέων. Παίδιον, έπιβαίνον ήππου καματερού,
ήλθε και άνήγγειλεν εις την δημαρχίαν ότι οι Ού-
λάνοι έπρογευμάτιζαν εις την Βαλσέρρην. Πάραυτα
ή παρά την είσοδον της πόλεως φρουρά έδιπλασιά-

Ο ΜΥΛΟΣ

Ἐ τὸ ξέφαντο, τῆρ' ἐκεῖ,
ψηλά ψηλά 'ς τὴ γάχη
ὁ Μύλος κ' ὅλη κατοικεῖ
τοῦ Μύλου ἡ φαιλιά,
ἑφτά παιδιὰ ποῦ τὰ 'χει
βαλμένα 'ς τὴ δουλιά.

Ἄσπροντυμένα μὲ λινό,
ὄαν τὰ γυρνάει τ' ἀγέρι,
πυδ' πρώτο πρώτο, πυδ' στεγνὸ
νὰ πιλάλαει παιδί,
κανεῖς νὰ 'πῆ δὲν ξέρει
νὰ τρέχουν ὄαν τὰ 'δῆ.

Γιατ' ἡ Μαρούλα ἡ ζιλευτὴ
ζυμώνει, πλάθει, ψήνει
τοῦ ἁλοκαμένου δουλευτῆ
τὸ μαῦρό του ψωμί,
καλὸ ψωμί ποῦ δίνει
ὁ κόπος μὲ τιμὴ.

Ἐ τὴν Ἄρτζα.

Τρέχουν τοῦ Μύλου τὰ παιδιὰ,
κι' αὐτὸς τὰ καμαρώνει,
ὅμως ὅα νὰ 'χει ἀναποδιά,
στιγμὴ δὲ σταματᾷ
μὲ γκρόνιες νὰ μαλώνη,
νὰ βγάξη μουγκριτὰ.

Τρέχουνε, τρέχουν τὰ παιδιὰ,
γυρίζουν τὸ λιθάρι
καὶ μ' ὅλη ἀλέθουν τὴν καρδιά
γιὰ τὴν καλὴ Μαριώ·
ἀλέθουν ὅσο στᾶρι
τοῖς φέρνει ἀπ' τὸ χωριό.

ΛΑΕΣ. ΠΑΛΛΗΣ

ΕΚΤΩΡ ΚΑΙ ΛΕΥΚΗ

Ἦπῆρχε μίαν φορὰν ἓνας σκύλος ὀνομαζό-
μενος Ἐκτωρ, κατόκει δὲ εἰς μίαν μεγάλην
ἐξοχικὴν οἰκίαν. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία του τὸν
ἠγάπων πολὺ, καὶ τὸν ἐχάιδευον ὑπερβολικά.

Ὁ Ἐκτωρ εἶχε εὐτυχῆ βίον. Ἐν πρᾶγμα μόνον
τον ἐλύπει ὅτι ἡ μικρὰ κυρία του, ἡ ὁποία
τον ἠγάπα ἐν τούτοις πολὺ, ἠγάπα ἐπίσης
καὶ τὴν Λευκὴν, τὴν λευκότερα γάταν.

Ὁ Ἐκτωρ ἤθελε νὰ εἶνε ὁ μόνος τὸν ὁποῖον
ν' ἀγαπᾷ ἡ μικρὰ κυρία του ἂν ἔβλεπεν ὅτι
αἱ χεῖρες αὐτῆς ἠθώπευον αὐτὸν ἠθώπευον καὶ
τὴν γάταν ὑπερβολικῶς ἐχάιδευον φοβερά.

Ὁ Ἐκτωρ ἔλαβε μετ' ὀλίγον καὶ ἄλλην ἀ-
φορμὴν λύπης. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία του ἀνε-
χώρησαν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς
τὴν πόλιν χωρὶς νὰ παραλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν
οὔτε τὸν σκύλον οὔτε τὴν γάταν. Δὲν εἶχε
κανένα πλέον νὰ τον θωπεύη οὔτε πολὺ οὔτε
ὀλίγον.

Ἐγινε περίλυπος. Ἐλείψαν πλέον οἱ μακροὶ
περίπατοι μὲ τὴν μικρὰν κυρίαν του· ἐλείψαν
τὰ γλυκίσματα, τὰ ὄραϊα ἐκεῖνα γλυκίσματα
τὰ ὁποῖα τῷ εἶδεν ἔλειψαν οἱ γλυκεῖς, θωπευ-

τικοὶ λόγοι, ὡς ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποῖους τῷ εἶλεγον
ἄλλοτε.

Δὲν εἶχε κανένα πλέον νὰ παίξῃ μαζί του·
ὁ φύλαξ ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν οὐδὲ
νὰ τον ἴδῃ δὲν ἐγύριζε.

Ἐίπομεν ὅτι καὶ ἡ Λευκὴ εἶχε μείνῃ εἰς τὴν
ἐξοχικὴν οἰκίαν· ἡ δυστυχὴς γάτα εἶχε πολλὰ
παράπονα κατὰ τοῦ Ἐκτορος καὶ δὲν τον ἠ-
γάπα διόλου. Ἐν τούτοις ὁ σκύλος μὴ ἔχων
ἄλλην συναναστροφὴν εἰδείξε διαθέσειν νὰ συμ-
φιλιωθῇ μαζί της, ἡ Λευκὴ ἐφάνη φιλόφρων,
οὕτω δὲ μετ' ὀλίγον ἔγιναν οἱ καλλίτεροι φίλοι
τοῦ κόσμου.

Ἐτρωγον εἰς τὸ ἴδιον πινάκιον, ἐξεσταίνοντο
εἰς τὴν ἴδιαν φωτιάν, καὶ ἐν γένει ἐπενοῦσαν
τὸν καιρὸν των μαζί.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ κύριος ἐπισκεφθεὶς τὴν
ἐξοχικὴν οἰκίαν του παρέλαβε κατὰ τὴν ἀνα-
χώρησίν του τὸν σκύλον μαζί του.

Βεβαίως ὁ Ἐκτωρ ἦτο κατευχρηστικὸς
τώρα, διότι εὕρισκετο μὲ τὸν κύριόν του καὶ μὲ
τὴν κυρίαν του· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ
αἰσθάνεται τὴν ἐλείψιν τῆς γάτας, καὶ ἠσθάνθη

λύπην μεγάλην διότι δὲν τὴν εἶχε πλέον πλη-
σίον του.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἐκτωρ ἐγένεν ἀφαντος. Οἱ
κύριοι του ἐνόμισαν ὅτι τον ἐκλείψαν. Ἐλυπή-
θησαν πολὺ, διότι ἦτο καλὸς σκύλος· τὸν ἐχῆ-
τησαν παντοῦ, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι των ἀπέ-
βησαν ἀνωφελεῖς. Ὁ Ἐκτωρ δὲν εὕρεθη! . . .

Τέσσαρες ἡμέραι εἶχον παρέλθῃ, οἱ κύριοι
του εἶχον χάσῃ πᾶσαν ἐλπίδα, ὅτε εἰς ὑπηρετίης
ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἐκτορος εἰς τὴν θύραν.

Ἦτο πρᾶγματι ὁ Ἐκτωρ, ἀλλ' οὐχὶ μόνος·
μετ' αὐτοῦ ἦτο καὶ ἡ Λευκὴ.

Τόσην ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ ἐπανίδῃ τὴν φίλην
του, ὥστε εἶχεν εὖρη τὸν δρόμον μέχρι τῆς ἐξο-
χικῆς οἰκίας τοῦ κυρίου του, καὶ κατώρθωσε
νὰ πείσῃ τὴν γάτα νὰ τον ἀκολουθήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἐκτωρ καὶ ἡ
Λευκὴ εἶχον μαζί ἐν ἀγάπῃ καὶ συμποσίᾳ,
εἶθε δὲ τὸ παράδειγμα των νὰ ἐμιμοῦντο μερι-
κὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα γνωρίζω . . .

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Τὸ χάρτον τῶν λιθαδίων ὅπου εἶχεν ἐπὶ ἀρ-
κετὸν καιρὸν σκηνώσῃ ἡ Ἰνδικὴ φυλὴ, εἰς ἣν
ἀνήκον οἱ γονεῖς τοῦ Πούνχο καὶ τῆς Μόσας,
εἶχε τελειώσῃ, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς εἶδεν
τὸ πρόσταγμα νὰ ἐκκινήσῃ καὶ νὰ ζητήσω-
σιν ἄλλο μέρος πρὸς κατασκήνωσιν.

Τὸ νομαδικὸν ἐκείνο ἐκ σκηνῶν χωρίον, τὸ
ὁποῖον ἕως τότε ἦτο ἡσυχον, ἐγίμισε διὰ μιᾶς
φωνᾶς καὶ θόρυβον· μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐδοῦ-
θον νὰ μαζεύσωσι τὰς σκηνάς, νὰ συσκευά-
σωσι τὰς δορὰς καὶ τὰ ἄλλα των σκευῆ, νὰ
συλλάβωσι τοὺς ἵππους ὅτινες περιεφέροντο
ἐλεύθεροι εἰς τὸν λειμῶνα, μετ' ὀλίγον δὲ ἦσαν
τὰ πάντα ἔτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἐπειδὴ οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἔχουν ἀμάξας, εἶνε
ἠναγκασμένοι νὰ φορτώνωσιν ὅλα τὰ πράγματα
των ἐπὶ ἵππων. Ἐπὶ ἐκάστου τούτων κἀθηται
ἡ μήτηρ, ἥτις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρει εἰς τὴν
ράχιν τῆς σφιγκτᾶ περιδεδεμένον ἐν παλάφῃ,
τούτῃστι ἰνδικῶς ἐσπαργανωμένον βρέφος, πρὸ
αὐτῆς δὲ καὶ ὀπίσω κἀθηται καὶ τὰ ἄλλα
παιδιά, ἐν ᾧ τὰ μεγαλιέτερα ἢ βαδίζουσι πα-
ραπλευρῶς τοῦ ἵππου, ἢ ἐπιβαίνουσιν ἄλλου
ἵππου. Ἀπὸ τοῦ ἐπιπίου κρέμανται τὰ μικρὰ
κοντάρια τῆς σκηνῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων συνήθως
εἶνε δεμένον μέγα κἀνιστρον, πολλάκις κεκαλυ-
μένον μὲ δορᾶν. Ἐντὸς αὐτοῦ δὲ τοποθετεῖται
ἡ γραῖα μάμμη ἢ ἀσθενὴς τι παιδίον. Βεβαίως

τὸ ταξείδιον ἐντὸς τοῦ κανίστρου ἐκείνου δὲν εἶνε λίαν εὐχάριστον, ἀν μάλιστα τὸ ἔδαφος εἶνε ἀνώμαλον καὶ ἡ ὁδοπορία πρέπει νὰ γίνῃ ταχέως.

Ἡ ἰνδικὴ ὁμῶς φυλὴ, εἰς ἣν ἀνήκον τὰ παῖδια, τῶν ὁποίων μίαν περιπέτειαν θέλω σὰς διηγηθῆ, ἦτο πολυζήτητος καὶ πρὸς ἰσχύει βραδέως.

Οἱ ἄνδρες, πλήρη πανοπλίαν φοροῦντες, με δόρυ καὶ ἀσπίδα ὠπλισμένοι ἔβαινον ἑκατέρωθεν τῆς συνοδίας πεζοὶ ἢ ἑφιπποι. Οὕτω ἐξηκολούθησεν ἡ πορεία. Τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν εὐρον ὠραιωτάτην βοσκὴν πλησίον πυκνοῦ δάσους.

Ἡ θέσις ἦτο καταλληλοτάτη· πηγὴ ἀνεβλύζεν ἐκεῖ πλησίον, δι' ἧς ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς ἔδωκε τὸ πρόσταγμα νὰ σταθμεύσωσι καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου ἡ πῆξις τῶν σκηνῶν καὶ ὁ σχηματισμὸς παραδόξου χωρίου ἐκεῖ ὅπου ἕως χθὲς δὲν ἠκούετο φωνὴ ἀνθρωπίνῃ καὶ τὴν σιγὴν τῆς φύσεως μόνον τὰ ἀγρίμια διέκοπτον.

Ὁ Πούνχο καὶ ἡ Μόσσα ἔλαβον μέρος εἰς τὸ ἔργον· ὅτε ὁμῶς ἡ σκηνοπηγία ἐτελείωσε, καὶ πάντα τὰ μέλη τῆς φυλῆς ἐγευματίσαν ἐξ ἀπεξηραμένου κρέατος βουβάλου, ὅλοι δὲ ἔπεσον νὰ κοιμηθῶσιν, ὁ Πούνχο ἔνευσεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἀμφότεροι δὲ ἀπεμακρύνθησαν σιγὰ σιγὰ ἐκ τοῦ σκηνοχωρίου, διὰ νὰ ἴδουν ὀλίγον τί γίνεται εἰς τὸ πλησίον ἐκεῖ δάσος.

Ἡ ὥρα ἦτο δευτέρα περίπου μετὰ μεσημβρίαν, καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου κατέπιπτον ὡς ἀναλελυμένος ἀόλυθος.

Εἰς τὴν ἀνυπόφορον ἐκείνην ζέστην ταχέως ἐκουράσθησαν τὰ δύο παῖδια· ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς παχείας χλόης, καὶ ἔκαμνον σχέδια πῶς νὰ ἔρχονται συχνὰ εἰς τὸ δάσος καὶ τί νὰ φέρουν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν σκηνὴν των. Ἐξαφνα πλησίον των ἠκούσθη θόρυβος, καὶ δύο φλογεροὶ ὄφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπ' αὐτῶν.

Εὐθὺς ἀμέσως ἀνεπήδησεν ἐν ζαγκουάρ, ἔκαμε μερικὰ πηδήματα ὡς γάτα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ παίξῃ μαζί των, ἔπειτα ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἀπ' ἐκεῖ ἐκρυφάβλεπε τὰ παῖδια ὡς νὰ ἤθελε νὰ παίξῃ τὸ κρυφτὸ με αὐτά.

Τὰ παῖδια κατ' ἀρχὰς εἶχαν κατατρομάξῃ, ταχέως ὁμῶς ἐλησμόνησαν τὸν φόβον των καὶ παρετήρουν με ἡσυχίαν τὸ ζῶον γελῶντα μετὰ τὰ πηδήματά του.

Ἐξαφνα ὁμῶς ἡ πελώριος ἐκείνη στικτὴ γαλῆ μετέβαλε γνώμην, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, καὶ ἔπειτα ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ Πούνχο, τὸν ὁποῖον κατέρριψεν εἰς τὸ ἔδαφος καταξασχίσασα με τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς τὸν ὄμρον τοῦ παιδίου.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ Μόσσα εὐρέθη πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Χωρὶς νὰ τρομάξῃ ἤρπασεν ἕνα χονδρὸν κλάδον ὅστις κατ' εὐτυχίαν εὐρίσκετο ἐκεῖ πλησίον, προσεκάλεσε με δυνατὰς κραυγὰς εἰς βοήθειαν, καὶ ἐκτύπησε με θάρρος τὸ θηρίον τὸ ὁποῖον τῶρα εἰδείκνυε τοὺς φοβεροὺς ὀδόντας του.

Βεβαίως τὸ κοράσιον δὲν θὰ κατώρθων ἀποκρούσῃ τὴν ἐπιθεσίαν τοῦ ζαγκουάρ, ταχέως δὲ τὰ δύο παῖδια θὰ κατεσπαράσσοντο ὑπὸ τοῦ θηρίου τὸ ὁποῖον τῶρα ἐφύραττε· ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοῦ σκηνοχωρίου εἶχαν ἀκούσῃ τὰς ἐπικαλουμένας βοήθειαν κραυγὰς καὶ ἔτρεχον πάσῃ δυνάμει μετὰ τῶν ὀπλίων των.

Τὸ θηρίον ἐτρέπη εἰς φυγὴν ἀγρίας ὠρυγὰς ἐκπέμπον.

Ὁ Πούνχο μετεκομίσθη ἀναίσθητος εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ πατρὸς του, αἱ δὲ γυναῖκες τῆς φυλῆς ἐπέθεσαν ἱαματικά βότανα ἐπὶ τοῦ τραυματὸς του, τὸ ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐθεραπεύθη ἐντελῶς.

Ἡ γενναία Μόσσα ἐπρήθη διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμίαν τῆς, ἀλλὰ τὰ δύο παῖδια δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ προχωρήσωσι μίνα εἰς τὸ δάσος, διότι τὸ κρυφτὸ με ἐν ζαγκουάρ, εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ πολὺ κακὸν τέλος.

Ὁ περιηγητὴς ἐκ τοῦ ὁποῖου ἠρانیσθημεν τὸ ἀνωτέρω ἐπεισόδιον προσθέτει ὅτι τὸ ζαγκουάρ εἶνε μετὰ τῆς τίγρης τὸ μᾶλλον αἰμοβόρον καὶ ἄγριον τῶν θηρίων. Πῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ θηρίον εἶχε διαθέσει πρὸς παιγνίδια δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ ἐξηγηθῇ. Ἴσως εἶχε γευματίσῃ ἀφθόνως καὶ εὐχαρίστως καὶ εὐρίσκετο ἐξαιρετικῶς εἰς καλὴν καὶ εὐθυμὸν διάθεσιν.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΛΙΝΝΑΙΟΥ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 151]

—Εἶνε καιρὸς, τῷ εἶπε, ἤρχισε νὰ ξημερώνη σῆκω, ἐνδύσου, κάμε τὴν προσευχὴν σου, πάρε τὸ πρόγαυμά σου καὶ τρέξε εἰς τὸ βουνὸν πρὶν ἐξυπνήσῃ ὁ πατήρ σου· ἔχεις μίαν ὄραν ἐμπρὸς σου· πῆγαινε, παῖδι μου, με τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, πῆγαινε ἀπ' οὐ αὐτὸν τὸν πόθον ἔχεις μέσα ἰς τὴν ψυχὴν σου.

Τὸ παιδίον νύχαρίστησε τὴν μητέρα του ἐν ᾧ δ' ἐνεδύετο διηγήθη εἰς αὐτὴν τὸ παράδοξον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἴδῃ.

Ἡ μήτηρ διείδεν εἰς αὐτὸ προμήνυμα τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς δόξης τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ ἀπέφασκε νὰ τον βοηθήσῃ πάσῃ δυνάμει εἰς τὸν σκοπὸν του.

Εὐθὺς ὡς ἐνεδύθη τὸ παιδίον τῷ προσέφερον αὐτὴ ἐντὸς ξυλίνης γαβαθῆς ζωμόν, τὸν ὁποῖον ὁ Κάρολος ἔφαγε με ὄρεξιν· ἔπειτα ἡ μήτηρ περιετόλιξεν αὐτὸν εἰς ἐπενδύτην ἐκ χονδρὰς ἑρίας, τοῦ ὁποῖου ἀνεσῆκωσε τὸ περιλαίμιον καλύψαν μέχρι τῶν ὠτων τὸ ἄρσερον πρόσωπον τοῦ παιδίου.

Ὁ μικρὸς Λινναῖος, κρατῶν ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρά του ἐξεκίνησεν εὐθυμὸς. Ἡ ἀγαθὴ μήτηρ εἶχε στερηθῆ δύο ὥρας τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ συνηθισμένου ὕπνου ὅπως περιπονηθῇ τὸν υἱὸν τῆς καὶ εὐχαρίστησε τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὁ μικρὸς Κάρολος ἠδυνήθη οὕτω νὰ συλλέξῃ ἡσυχῶς βότανα εἰς τὸ ὄρος καὶ ν' ἀνακαλύψῃ εἰς τὰς κοιλάδας αὐτοῦ ἀνθύλλια καὶ ἀδύνατα βρύα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε κατακαύσῃ ἡ παγωνία.

Ἀλλὰ πρῶταν τινὰ ὁ πατήρ του ἐξυπνήσας ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους ὅπως ἐπισκεφθῇ ἕνα ἀσθενῆ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀφήσῃ ἐτοιμοθάνατον τὴν προτεραίαν, ὠργίσθη τὰ μέγιστα μὴ εὐρῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν υἱὸν του. Ἡ μήτηρ προσεπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὸ παιδίον· ἀλλ' εἰς μάτην· ὁ αὐστηρὸς πατήρ δὲν ἐξελιάθη ὠρτίσθη δὲ, ἀπὸ τῆς ἐπαύριον νὰ στειλῇ τὸν Κάρολον εἰς τὸ ἱερατικὸν σχολεῖον τῆς πολίχνης Βιξίας, ὅπου οἱ τροφίμοι ἐμάνθανον λατινικὰ καὶ θρησκευτικὰ. Ἡ μήτηρ ἐξεργάγη εἰς δάκρυα· ὁ πατήρ ἀνέκραξεν ὅτι τὰ δάκρυα εἶνε περιττὰ καὶ ἀνωφελῆ· ὅτε δὲ ὁ μικρὸς Κάρολος

ἐπέστρεψε κρυφίως εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνόησεν ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνησυχία προήλθεν ἐξ αἰτίας του· προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ, καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν πατέρα του τυφλὴν ὑποταγὴν εἰς τὸ μέλλον· ἀλλ' οὗτος ἔμεινε ἀκαμπτος.

Ἀνεχώρησε δὲ ἀφήσας διαταγὴν εἰς τὴν σύζυγον του νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ υἱοῦ τῆς, τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ δειγῆσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ τῆς ἐπαύριον εἰς Βιξίαν.

Ποῖος σπαρχιμὸς διὰ τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱὸν ὁ ἀπότομος οὗτος χωρισμός! Ἡ μήτηρ πρὸ πάντων δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀποχωρισθῇ τὸ πολυφιλήτων τέκνον τῆς. Ἀπ' οὗτου ἔφερον αὐτὸ ἔμβρονον ἐντὸς τῆς κοιλίας τῆς, ἀπ' οὗτου ἐβρεψεν αὐτὸ διὰ τοῦ γαλακτὸς τῆς οὐδὲ μίαν ἡμέραν τὸ εἶχεν ἀποχωρισθῇ.

—Ὁ, ὄχι, εἶνε ἀδύνατον! ἐπαναλαμβάνε καλύπτουσα με τὰς χεῖρας τῆς τὸ ὑπὸ τῶν δακρύων καταβρεχόμενον πρόσωπόν τῆς.

Ὁ Κάρολος βλέπων τὴν ἀπαρηγόρητον λύπην τῆς μητρός του, κατέπειξε τὴν ἰδίαν του ὀδύνην καὶ προσεπάθησε νὰ τῇ δώσῃ θάρρος.

—Μητέρα, καλὴ μου μητέρα, τῇ ἔλεγε· μὴ λυπεῖσαι· ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὑπάγω δὲν εἶνε μακρὰν, θὰ βλέπωμεθα συχνὰ· θὰ ἐργασθῶ πολὺ-πολὺ, διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν πατέρα μου καὶ θὰ ἐπανέλθω!...

Ἀλλ' ἡ μήτηρ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ ὅσον ἀγῶνα καὶ ἀν κατέβαλλε δὲν ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῇ. Ἐν τούτοις γνωρίζουσα ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ συζύγου τῆς ἦτο ἀμετάκλητος, ἠτόμασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ φορέματα τοῦ υἱοῦ τῆς. Εἰς τὸ βάθος τοῦ μικροῦ κιβωτίου ἔθηκε τὰς ἀγαπητὰς βοτανικὰς συλλογὰς τοῦ υἱοῦ τῆς, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἡ αἰτία τοῦ χωρισμοῦ των· ἔπειτα ὀλίγα χρήματα εἰς μικρὰ νομίσματα· προσέτι δὲ λιχνευματὰ τινὰ καὶ ξηρὰ ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα λίαν εὐχαρίστως φιλοδώρουσιν αἱ μητέρες εἰς τὰ τέκνα των.

Ὅτε ὁ πατήρ τοῦ Κάρολου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ ἀποσκευὴ ἦτο ἐτοιμὴ· ἰδὼν δὲ ὅτι αἱ διαταγαὶ του ἐξετελέσθησαν ἐφάνη καταπραῦνθεις.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ἀκόλουθος

νός παρήλθον άνευ φιλονικίας αλλά θλιβερώτατα. Ο μὲν πατήρ άνεγίνωσκε τήν Άγιαν Γραφήν, ως συνήθος τὰ δὲ μικρὰ κοράσια έπλεκον όπως τήν προτεραιάν πλησίον τής μητρός των και κάπου κάπου εξέβαλλον κανένα αναστεναγμόν ή έψιθύριζον βραχειάς τινας λέξεις. Ο Καρόλος πλήρης έγκαρτερήσεως έκυπτε τήν κεφαλήν του επί των λατινικών του θεμάτων τὰ όποια μετέφραζε.

Έλθούσης τής ώρας τής αναπαύσεως, προσηχθήσαν όλοι μαζί ότε δὲ ο υίός έκαληνύκτισε τον πατέρα του, ούτος έίπεν εις αυτόν — Καλή νύκτα, παιδι μου, αύριον τὸ πρωτ άναχαροϋμεν.

Τὸ παιδίον απεσύρθη εν σιωπῃ, μόλις συγκρατοϋν τὰ δάκρυά του.

Η μήτηρ του Λιναίου, μόλις απεκοιμήθη ο σύζυγός της, εισωλίσθησιν σιγά σιγά εις τήν κλίνην του υιού της και τον έφίλει και τον ένηγκαλιζέτο και τῷ έδιδε συμβουλὰς και νοουθεσίας πνιγομένης πολλάκις εις δάκρυα.

ΗΜΙΟΝΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ

Είς νεαρός ίππος, ο όποιος περιέτρεχεν ελεύθερος εις τὸ λιβάδι, έιδεν εις τον δρόμον μίαν βαρέως φορτωμένην ήμίονον, ή όποια έβάδιζε με σκυμμένη τήν κεφαλήν.

Αμείσως έπλησίασε πρὸς αὐτήν και ήρχισε νά την περιπαίξη διά τήν υπομονήν που είχε νά σηκόνη δι' άλλους τήσον βάρος.

— Για ιδὲ έμένα, έίπε, έγὼ τρέχω ελεύθερο, ή ιδική μου ράχι δέν εινε δια φόρτωμα. Τί χαρά !

Η ήμίονος δέν απήντησε, άλλ' έξηκολούθει τον δρόμον της με υπομονήν. Έξαφνα ο ουρανός έσυννεφιασεν, σφοδρός άνεμος ήρχισε νά πνέη, ή θύελλα εξέσπασε, ήστραπτε και έβρόντα. Μεγάλοι κόκκοι χαλαζης έπιπτον και εκτύπων τὰ ακάλυπτα νώτα του υπερηφάνου ίππου, εν ώ ή

τήν επαύριον λιαν πρωτ άνεχώρησαν έπειδή δὲ ένεκα του δριμυτάτου φύχου οι δρόμοι ήσαν παγωμένοι τὸ ταξειδιόν των εξετέλεσαν δι' ελικήθρου. Τὸ είδος εκείνο τής άμαξοδρομίας και αι νεαι εντυπώσεις του εκ των πλείστων μερών τὰ όποια διήρχετο διεσκέδασαν κάπως τήν λύπην του μικρού Καρόλου.

Άλλ' όταν εφθασαν εις τήν πολίχνην Βεζιαν, τήν τόσον σκυθρωπήν και κατηφῆ, πρὸ πάντων δὲ ήτε έδέησε νά διέλθη τους μαύρους τοίχους τής προτεσταντικής εκείνης σχολής, τὸ δυστυχές παιδίον παρ' όλιγον νά λιποθυμίση.

Η πατήρ του ώδήγησεν αὐτὸ εις τον διευθυντήν τής σχολής, όστις ήτο φίλος του, παρεκάλεσε δὲ αὐτόν νά φανῆ αυστηρός και άδυσώπητος πρὸς τὸ τέκνον του άφ' ού δ' εξετέλεσεν ούτω τὸ καθήκον αὐτοϋ, ως ενόμιζεν, έπέστρεψεν εις τὸ χωρίον του.

[Έπεται τὸ τέλος] ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΙ
[Έκ των τής Κας Λουίζης Κολέ]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ (ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ)

Διά του σήμερον προτεινομένου διαγωνισμού διδεται άφορμή εις τους αγαπητούς συνδρομητάς τής ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ νά θέσωσιν εις ένεργειαν τήν ευφυϊαν των και τήν φαντασίαν των διά νά έπινοήσωσι και γράψωσιν πρωτότυπον διήγημα επί τῇ βάσει τής κάτωθι εικόνας.

Οι όροι του διαγωνισμού εινε οι εξής :

1. Εις τον παρόντα διαγωνισμόν συνανται νά λάβωσι μέρος πάντες άνεξαιρέτως οι συνδρομηταί και αι συνδρομητήρια τής ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.
2. Τὸ διήγημα πρέπει νά γραφῆ εις τήν συνήθη γλώσσαν τής ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ και νά μῆ περιέχη περισσοτέρας άπό 800 λέξεις.

3. Οι διαγωνισθησόμενοι πρέπει νά στείλωσι τὸ διήγημά των έγκαιρως ώστε νά φθάσῃ εις τὸ Γραφείον μας πρὸ τής 1ης προσεχούς Σεπτεμβρίου. Όσα διηγήματα ληφθῶσι μετά τήν 1ην Σεπτεμβρίου δέν θά συμπεριληφθῶσιν εις τον διαγωνισμόν

4. Άνωθεν του διηγήματος παρακαλοϋνται οι διαγωνισθησόμενοι νά γράψωσι τὰς λέξεις Διαγωνισμός τριακοστός τέταρτος, κάτωθεν δὲ αὐτῶν τον τόπον τής διαμονῆς των, τήν χρονολογίαν, τὸ αληθές όνομά των και τὸ ψευδώνυμόν των (οι έχοντες τοιοϋτον) και τήν ηλικίαν των.

5. Τὸ κάλλιστον διήγημα πάντων θά τύχη του πρώτου βραβείου και θά δημοσιευθῆ εν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ με τὸ όνομα ή τὸ ψευδώνυμον του γράφαντος αὐτό. Εις τον βραβευθησόμενον θά δωρηθῶσι βιβλία αξίας δέκα δραχμῶν εκ των παρ' ήμῶν εκδοδόμενων, κατ' εκλογήν του. Προσέτι θά αξιωθῆ τής τιμῆς νά δημοσιευθῆ ή εικόνα του εν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

6. Τὰ μετά τὸ πρώτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διηγήματα θά τύχωσι του δευτέρου βραβείου θά δωρηθῶσι δὲ εις εκάτερον των γραφάντων αὐτὰ βιβλία αξίας πέντε δραχμῶν εκ των παρ' ήμῶν εκδοδόμενων, κατ' εκλογήν των.

7. Τρία άλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετά τὰ άνωτέρω, θά τύχωσι του τρίτου βραβείου. Εις εκαστον δε των γραφάντων αὐτὰ θά δωρηθῆ ένα εν βιβλίον.

8. Θα τύχωσιν έπαινου οι σχετικῶς καλλίτερα διηγήματα γραφάντες μετά τους άνωτέρω.
9. Εϋφήμου μνείας τέλος θά τύχωσιν όσοι θά κριθῶσιν αξιοι αὐτῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ασκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 'Ιουλίου.

157. Λεξιγράφος. Μὲ τὰ πρῶτα μου τὰ δύο μηχανὴν κατασκευάζεις, Δι' ἧς ἄρθριμα παντοῦτα 'ς τ' ὄλον μου μεταβιάζεις.

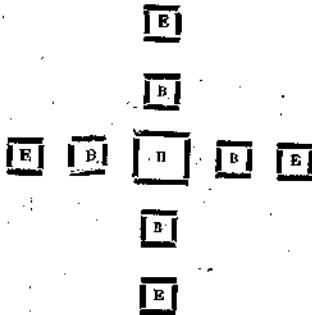
158. Στοιχειόγραφος. Εἶμαι μονάρχης ἰσχυρός, οὐ αἰ ὑπήκοοι πολλοί.

159. Στοιχειόγραφος. Εὐωδιάζον τ' ἄκρα μου, ὄρθην τὸ ἡμισὺ μου, Ὡ τὴν κεφαλὴν σου κάθηναι ἢν λείψ' ἢ κεφαλὴ μου.

160. Αἶνεγμα. Πράσινα εἶν' τὰ νεῖατά μου, Μαύρα τὰ γηρατειά μου,

161. Αἶνεγμα δημηγῶδες. Ἡ θάλασσα μ' ἐγέννησε Καὶ ὁ ἥλιος μ' ἐΰφησε.

162. Παίγνιον. Ἐκ τῶν ἐναντι τετραγωνιδίων τὸ μεσαῖον περιττῶ πόλιν ἐνὰ ἦν περικυκλοῦσιν

163. Πρόβλημα. Ἡ διαφορά δύο ἀρθρίων εἶνε 78, ὁ δὲ μεγαλύτερος εἶνε πενταπλάσιος τοῦ μικροτέρου.

164-165. Μεταμορφώσεις. α) Τὸ πλοῖον διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ φάρος. β) Τὸ χρῶμα διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ γερῶμα.

166-168. Κεκρυμμένα ὄνόματα μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Α') Οἱ ἄνθρωποι γνωρίζονται ἀπὸ τοὺς λόγους των, ὡς τὰ πτηνὰ ἀπὸ τὰ λαλήματά των. Β') Οἱ παρὰ τὸν Βόσπορον ἀφαιρῶμενοι δύο βράχοι ὀνομάζονται Συμπληγάδες πέτραι. Γ') Μεταχειρίζου ἕκαστον κατὰ τὸ φέροντόν του.

169-172. Μαγεῖον γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Κρίνον, ἰκμάς, Θάσος, ρυμός.

173. Ἀυροσεχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως τῆς Λακεδαιμόνου. 1, Ἰχθύς. 2, Ζῶον χρησίμον εἰς τὸν ἄνθρωπον. 3, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 4, Θεὸς τῆς Μυθολογίας. 5, Ἄνθος εὐδωμον. 6, Ὑφαντουργικὸν ἔργαλεῖον. 7, Παράλιος πόλις τῆς Εὐρώπης. 8, Πλανήτης. 9, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

174. Γρέφος. 1, 1, τύχη, αἰ μέ ναι

ΛΥΣΕΙΣ

60. Αἰμός, λαϊμός. — 61. Π Ε Ρ Σ Α Ι Ε Ρ Ι Ο Ν Ρ Ι Ο Ν Σ Ο Ν Δ Ν Ι — 62. Π Ι Κ Η Ρ Ρ Τ Μ Ε Α Ι Σ Σ Α Δ Ν Τ Η Ο Η Μ Σ Σ

63. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς ωσ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: λαγώς, γλώσσα, πτώσις. — 64. Ὁ πατήρ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 89 ἐτών (3x20=60+104=204-195=69). — 65-68. α) Πάγων. β) Κώνωψ. γ) Κλωθῶ. δ) Κώδιον. — 69-70. α) Φάρος, φῶρος, φρός, ὄνος, οἶνος, οἶκος. — β) Πόντος, πόνος, γόνος, γένος, μένος, μέλας. — 71. Ἄκουε πολλά καὶ λάλει ὀλίγα. — 72. ΥΠΟΛΑΪΣ (1, Ὑαττερον. 2, Πήχυς. 3, Ὀβολός. 4, Λύσανδρος. 5, Ἀραβία. 6, Ἰτία. 7, Σάπφειρος). — 73. ΦΕΙΔΙΑΣ (1, Σίφων. 2, Περσέφονη. 3, Ἀννίθας. 4, Ἐνδιον. 5, Κύμινον. 6, Σουμάτρα. 7, Περσεύς). — 74. Πρώτιστος ὄρος τῆς ἐπιτυχίας εἶνε ἡ τέχνη τοῦ ἐπιμένειν.

75. Ἀλραβητάριον (Ἄλφα, βῆτα, Ρίον). — 76. Σύμη (Σύ, μή). — 77. Μούσα, οὐς. — 78. — 79. Ἦτο 9 ἐτῶν, διότι ἐγεννήθη τὴν 29 Φεβρουαρίου, ἥτις ἔρχεται κάθε τέσσαρα ἔτη, ὥστε διὰ νὰ εορτάσῃ τὰ γενέθλιά του διὰ τετάρτην φοράν, ἔπρεπε νὰ παρίθουν 16 ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του. ἐκ τούτων ἀφαιροῦντες τὰ 7 κατὰ τὸ πρόβλημα ἔχομεν 9. — 80-81. α) Ὅσος, αἶνος, αἶνος, Ἄριος, ἄριος, ἄρτος, ἄρος, ὄρος. — β) Ἄρτος, ἄρος, ἄρος, ἄρος. — 82. 8 1 6 3 5 7 4 9 2

ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ J. GIRARDIN ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελίδα 161]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ἡ ΚΥΡΙΑ Εὐλαμπίδου ΕΥΧΡΙΣΚΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΦ' ΟΤΙ ΖΗΤΕΙ.

Διερχομένη ἀπὸ τὸ Σαιντ-Καλαί, τὸ ὅπου ἴσον τὸν ἀπόνως καὶ ἀδίκως ἐκακομισταχειρίσθησαν οἱ ἐχθροί, ἡ κυρία Εὐλαμπίδου συννητήθη μετὰ πολλῶν αἰχμαλώτων γάλλων, πεζῶν, ἱππέων, ναυτικῶν ἀναμίξ, οἱ ὅποιοι περιεπάτουσαν εἰς συμπλέγματα, ἐν ᾧ οἱ δυστυχεῖς πληγωμένοι, συμρόμενοι κοπιώδως τῇ βοήθειᾳ τῶν βακτηριῶν τῶν ἐξήρχοντο νὰ πολαύσουν ὀλίγον ἥλιον. Ἐπὶ τῇ θῆα ταύτῃ ἡ ὁποία ἀνεβίωσε τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς τῆς ἡ ταξιδιωτικῆς διέταξε τὸ δχημα νὰ σταματήσῃ. Ἄ, πόσον ἐκλαύσεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ, σκεφθεῖσα τὸ τέκνον τῆς, τὸ ὅπου ἠγωνίσθη μετὰ τῶν γενναίων αὐτῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ τὸ ὅπου ἴσον τὸν ἀπόνως δὲν ἔζη πλέον. . . . Καὶ μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἠρώτησε τοὺς αἰχμαλώτους, οἱ ὅποιοι τὸν περιστοιχίσαν, ἐὰν εὑρίσκοντο εἰς τὸ Σαιντ-Καλαί στρατιῶται ἐκ τοῦ θήμηνος πρὸ τραπέζης, κεκαλυμμένους ὅψ' ὄλων

συντάγματος τοῦ Σατιγιόν. Εἰς ζουάδος ἀπήνησεν ὅτι οὐδεὶς στρατιώτης τοῦ συντάγματος ἐκεῖνου εὑρίσκετο ἐκεῖ, ἐν ᾧ νεαρός τις ἱππέως ὠχράτατος, ἐβεβαίωσεν ἀπεναντίας ὅτι ὑπῆρχον μερικοί.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην γεριμῶν τις ὑπαξιωματικὸς διέσχισεν τὰ συμπλέγματα καὶ ὠδῶν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τοὺς αἰχμαλώτους, ἐφώνασεν: «Ἀπαγορεύονται αἱ συναθροίσεις! Διαλυθῆτε! Διαλυθῆτε ὅλοι!»

Ἡ κυρία Εὐλαμπίδου ἐζήτησε νὰ ἐπέμβῃ. Ἀλλ' ἀντιἀπαντήσεως ὁ ὑπαξιωματικὸς τῆς ἐζήτησε τὸ διαβατήριόν της, τὸ διέτρεψε σύνσφρος καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ το βεῖν εἰς τὸν λογαγόν.

Τότε ἡ κυρία Εὐλαμπίδου κατήλθε τοῦ ὀχηματός της καὶ ἠκολούθησε τὸν ὑπαξιωματικὸν μέχρι τῆς Δημαρχίας. Ἐκεῖ τῇ ἐπέστρεψε τὸ διαβατήριόν της καὶ τὴν ἀφῆκε ν' ἀνέλθῃ. Ὑψηλὸς νεανίας ἕως εἰκοσαετῆς, ἐσφιγμένος κομψῶς διὰ τῆς ἐκ λεπτοῦ ἐριούχου στολῆς του, τὴν ὑπεδέχθη κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν πρὸ τραπέζης, κεκαλυμμένους ὅψ' ὄλων

«ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ;» (Σελ. 178)

ΕΤΟΣ 14^{ον} — ΤΡΥΧΟΣ 12^{ον} ΤΟΜΟΣ 21^{ος} — 12

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις τών κάτωθι πνευματικών ασκήσεων είνε δεκται μέχρι τῆς 10 Αύγουστου.

175. Δεξιγράφος.

Θεάν τὰ τρία μου θηλοῦν, ἐνθὴ τὰ ἄλλα δύο. Διὰ τῶν πέντε ἀσασαν ναυμάχον σοὶ δεκτικῶς.

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Ὀδρανίου Τέκου.

176. Διενεγμᾶ.

Μὲ προσφίρεις, μὲ λαυθάνας, μὲ ὕψνεις, μὲ καταβιβάσεις, μὲ θωπεύεις, μὲ κευπάς, μὲ ἀσπάξασαι, μὲ θλίβεις, μὲ νίπτεις, μὲ κλείεις, μὲ ἀνοίγεις, μὲ ἐπιθέτεις, μὲ ἀκκις καὶ ἐνδοτε μ' ἐνδοῦεις.

Τί εἶμαι ;

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀκροφίτου Εὐζώνου.

177. Δογοπαίγνιον.

Ποῖον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐταν ὠριμάσῃ τρώγεται ;

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Μαύρου Κύκου.

178. Ἀστήρ.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστέρικοι διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται καθότις τὸ ὄνομα θυγατρὸς ἀρχαίου βασιλέως τῆς Κρήτης, ὀριζοντίως δὲ στρατηγοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου, καὶ διαγώνίως τὸ ὄνομα μεγάλης Ἑλληνικῆς ἀποικίας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀρχαίας θεᾶς τῶν Φοινίκων.

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Φιλοκέρτιδος Κέρρου.

179. Πρόβλημα.

Πέντε ναυαγοὶ διέσωσαν 6,612 δραχμάς. Καὶ ὁ μὲν β' διέσωσε πῶσον κατὰ τὸ ἡμεῖς μικρότερον ἢ δ' α'. Ὁ γ' διέσωσε τὰ τριπλάσια τοῦ δ'. Ὁ δ' ὅσα δ' καὶ ὁ γ' ἔμοῦ. Ὁ ε' ε' ὅσα ὁ α' καὶ ὁ δ'.

Πόσα διέσωσεν ἕκαστος ;

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Θεμ. Α. Χριστοφίδου.

180-181. Μεταμορφώσεις.

α') Τὸ ἄλφα διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ βῆτα. β') Τὸ βῆτα διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ γάμμα.

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Κάλχαντος.

182-185. Μαγικὴ συλλαβῆ.

Τῆ προσθήκῃ εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις : Ἰγρός, ἀχνός, σίτος, νῆα.

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Προμηθεῖος Δισκράτου.

186. Φύρδην-μέγδην.

Νὰ πασαγᾶ ντὸ ρακαθὸν ραία μιεπῶνας Δικ νὰ δ σῆλιο τοπέ ε ντῆ νίκλην νέδ σ' ἤρισκευ. Νεβί κραμὸν σ' ἀμῶσυκο ἀλῖ. ιυγᾶ ρυγχοῶνας.

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Κύματος τοῦ Πόντου.

187. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἄρου τῆς Ἑλλάδος.

1, Πέλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Ὀσπρικόν. 3, Ἐπίρρημα τροπικόν. 4, Μεγάλη συμφορά. 5, Τετράποδον ζῶον. 6, Ἐπαρχία τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας. 7, Ἡρώς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Πάλαργου.

188. Ἑλλισοσύμφωνον.

Οἰ—εἰαι—ο—εαυα—ου—ισαι—εοτα.

*Ἐστὴν δὲ τοῦ Χιονοσκεπῆς Ἀμμου.

ΛΥΣΕΙΣ

αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς 31 Μαρτίου καὶ 15 Ἀπριλίου αὐτου. ἕτα.

Α'.—Τῆς 31 Μαρτίου.

91. Σύμπαν (Σῆμ, Πᾶν) — 92. (Ὁ πρῶτος στίχος : διώχνω πὶ καὶ βάλω ῥῶ), ἐπέθῃ ἐσφαλμένως ἀντὶ τοῦ : βάλω δέλτα, διώχνω ῥῶ. οὕτω δὲ διορθουμένου τοῦ στίχου ἡ λύσις εἶνε : Πᾶρος, Πᾶδος). — 93. Κορυδαλὸς (Κόρη, Βαλδα). —

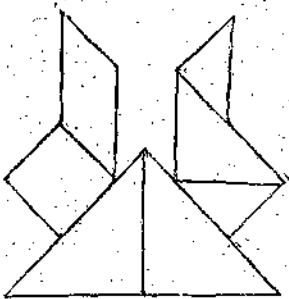
94. Μητέρα κοινῆ, τροφὸς ἡμῶν, διδάσκαλος, προστάτης, εἶν' ἡ πατρὶς μας ἡ Ἑλλάς. δόξα εἰς τὸν ὄνομά της ! Αὐτὴν ἄς ἔγαμεν εἰς τὸν νοῦν, αὐτὴν ἄς ἀγαπῶμεν. Καὶ ὅπου ἂν ὑπάγωμεν, ἄς μὴ τὴν λησμονώμεν.

— 95. Ἡ οἰκονομία του, τὴν ὅποιαν εἴπαι μὲ τὴν μιάν δραχμὴν που κερδίζε, ἀπατελεῖται ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ τὸ παιδί του. Τρέφω λοιπὸν τὴν μητέρα του πληρόνως ἐπὶ πρὸς αὐτὴν. χρέος του, τρέφω δὲ τὸ παιδί του καθιστᾷ αὐτὸ ὑπόχρεον νὰ τον γηροκομήσῃ. — 96. ΠΑΡΘΕΝΩΝ (1, Πελλία, 2, Ἄρης, 3, Ῥώμη, 4, Θαλλῆς, 5, Ἔκτωρ, 6, Νέρων, 7, Ὀλίμη, 8, Νεΐδος).

Β'.—Τῆς 15 Ἀπριλίου.

97. Ἀλέκτωρ, Ἔκτωρ. — 98. Εὐτυχία, δυστυχία. — 99. Πρῶτος, Πᾶρος. — 100. Τὸ Δέλτα τοῦ Νεῖλου. — 101. Τὸς φίλους ἀνθρώπ' ἐνθουμῶ, Καθ' ἀπαντα τὸν χρόνον. Καὶ ὄχ' εἰς ὄραν στεναγμοῦ. Καὶ εἰς ἀνάγκην μόνον.

— 102. Ἡ θύρα ἐπεθύμει παντοτεινὴν νύκτα, διὰ νὰ μὴ ἐνοχλήται ἀνοίγομένη. Ἡ κλινὴ ἐπεθύμει παντοτεινὴν ἡμέραν, διὰ νὰ μὴ ἐνοχλήται ἀπὸ τὸν ἐπ' αὐτῆς κοιμώμενον. Τὸ παράθυρον ἀδιαφρόει, εἰπεὶ δὲν εἶχεν ἄλλην ἐνοχλησιν ἐπιμ' μόνον τὴν κροῖαν νὰ το ἀνοίξουν καὶ τὴν ἐσπῆραν νὰ το κλείσουν. — 103-104. α') Ἐόπος, Κύρος, κόρος, κόπος, τόπος, τόπος, Τῆρος. — β') Ἡδός, πόλος, κόρος, Πᾶρος, πάγος, ἄγος, ἄλλος, Ἄργος. — 105.

— 106. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ. (1, Ὀλυμπος, 2, Ἰφελάντης, 3, Ἐλαία, 4, Σερβία ἢ Περίανδρος, 6, Ἀσῆνας, 7, Σαρωνικός, 8, Ἰκτινός, 9, Ἀριστοράνης, 10, Νουβία, 11, Ὀρεῖ, 12, Σαάδιον). — 107. ΔΕΘΝΙΑΔΣ (1, ΔΕων, 2, Ὀρα, 3, Νίκαια, 4, ΔΔΣος)

Οἱ ἀλλοσσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματῶσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐπιτυχώσεως τῆς νέας ταχυίας.

Παραπομπὴ κατὰ μὴ λήψους φύλλον γινόμενα μετὰ περιέχουσιν ἰδοτε μὴδὲ εἰς πῶλὸ ἀπὸ τῆς ἐπιτυχῆς των ἰσῆν ἀκατάδεκτα.